

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vîrsta de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum săngeros către moarte*, *Curtea Marțială și Comisarul*.

SVEN HASSEL BATALION DE MARS

Ediția a VI-a

Traducere de
MONICA NECULAU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HASSEL, SVEN

Batalion de marș / Sven Hassel; trad. din limba engleză: Monica Neculau.

Ed. a 6-a. - București: Nemira Publishing House, 2020

ISBN 978-606-43-0699-9

I. Neculau, Monica (trad.)

821.111

Sven Hassel
MARCHBATTALION: MARCHBATAILLON
© 1962 Sven Hassel / © 2012 Sven Hassel Estate

© Nemira, 1992, 1995, 1997, 2014, 2016, 2020

Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Maria TĂNĂSESCU

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0699-9

Comando cu destinație specială

Diferența nu-i chiar atât de mare pe cât ar putea părea, declară Barcelona Blom, scuipând prin oblonul tancului. După cum știți, războiul civil din Spania l-am început ca „miliciano“ în Servicios Especiales¹. Cei bănuiați că ar apartine coloanei a V-a sau c-ar fi fasciști erau duși, prin Calle del Ave María, până la zidurile abatorului. Nisipul era într-atât de uscat, încât sugea imediat sângele, de nu mai era nevoie să fie vânturat după execuție. Preferam să-i împușcăm stând în picioare, dar unii se aruncau pe jos și nu era chip să-i scoli. mulți strigau „Trăiască Spania!“

¹ Serviciile Speciale sau Siguranța Statului (n. tr.).

Când naționaliștii lui Franco au pus mâna pe mine și m-au înrolat în Legiunea Străină spaniolă, am fost nevoit să le demonstreze că sunt un bun german, luat cu sila de oamenii generalului republican Miaja. Am fost vărsat la compania a 3-a, batalionul 2, ăia care aveau gulerul tunicii albastru. Aici, făceam același lucru ca la Servicios Especiales ale generalului Miaja, numai că-i împușcam legați de scaune, cu spatele la noi. Și ei, ca și ceilalți, tot „Trăiască Spania!“ strigau.

Când a venit sfârșitul războiului, nu mai pridideam cu atâta muncă. La Barcelona, îi îngheșuam în arenele destinate coridelor și-i seceram cu mitraliera. Eram ajutați de patru escadroane de mauri, apoi s-a amestecat și poliția care trăgea în morți de la un pas. După cum vedeti, toată lumea murea în același fel și nimeni nu era vinovat de nimic!

Ca să dovedești că ești bun patriot, trebuia obligatoriu să denunți pe careva. Judecătorii republicani ziceau: „Gura, porcule!“ când vreun acuzat încerca să se apere: la ăștilalți, la naționaliști, judecătorii ziceau: „Fleanca, porc de câine!“ Aici era toată deosebirea!

– Destul despre război! sări Micuțul. Povestește mai bine despre luptele de tauri și despre frumoasele gagici scăldate în soare!

Barcelona își frecă pleoapele de parcă ar fi vrut să alunge de sub ele imaginea săngheroaselor execuții. Se porni să vorbească și uitărăm pe loc și gerul care ne ardea obrajii, și troienele înghețate; acum nu mai vedeam altceva decât cerul albastru al Spaniei, nu auzeam decât viuierul entuziasmat al mulțimii.

Chiar și T-34, tancul rusesc în care ne aflam, asculta, uitând că nu mai are ulei; duduia încetisoar și-si închipuia că e un taur, mare și negru.

Zăpada se învârteja și se învolbura peste nemărginirea stepei. Rafale de fulgi biciuiau tancurile ce se aliniaseră într-un șir compact de-a lungul a ceea ce ar fi trebuit să fie o șosea. Echipajele se înghesuisează dedesubtul lor sau se adăposteau pe după ele, în partea ferită de vânt, protejându-și fețele de apriga mușcătură a crivățului.

Micuțul se instalase sub tancul nostru, un MK4; tot acolo Porta își confecționase un soi de saltea și cum stătea ghemuit semăna cu o bufniță, avându-l și pe mărunțelul legionar, complet înghețat, între picioarele sale.

Impetuoasa noastră înaintare fusese oprită deodată, fără ca vreo persoană să-și fi dat osteneala să ne explică pentru ce; de altminteri, ni se rupea-n paispe. Ce importantă avea pentru noi dacă stăm pe loc sau facem altceva? Tot un drac, tot război!

Julius Heide, care-și săpase o groapă în zăpadă, ne propuse o partidă de septică, dar aveam degetele prea înghețate ca să putem ține cărțile. Legionarul avea degerături grave la mâini și la urechi. Pomada care ni se distribuise părea că face mai mult rău decât bine. De altfel, Porta o aruncase încă din prima zi, pretinzând că putea caca de pisică.

Bătrânul se apropie de noi suflând din greu. Sosea de la comandant. *Schmeisser*¹-ul îi lunecă de pe umăr și căzu în zăpadă, înainte ca proprietarul să-l fi aruncat singur.

– Ce-a vrut animalul ăla? se interesă Porta, privindu-și degerăturile purulente de pe mâini.

Bătrânul nu se grăbi cu răspunsul. Tacticos, începu să-și îndese pipa, vechea sa pipă din lemn, cu căpăcel de metal, fabricație proprie. Legionarul îi întinse bricheta. Cea mai bună brichetă din lume ce nu dăduse niciodată greș. O confectionase dintr-un tub de proiectil pentru mitralierele a.a., iască, o țandără de cremene și o bucată din lama unui brici. Scânteia aprindea iasca, bobul de jăratic era aproape invizibil noaptea și nici cea mai cumplită furtună nu-l putea stinge.

– Hai, zi-i, ce-a vrut? și Porta scuipă nerăbdător în zăpadă.

Micuțul se plesnea peste coapse ca să se mai dezmorțească.

¹ Marcă de pistol-mitralieră, cu pat metalic rabatabil, calibrul 9 mm (n. tr.).

– Christoase, ce frig! Își freacă cu grijă obrazul, care semăna mai degrabă cu un vechi pergament decât cu o piele omenească. Credeți că mai e mult până-n primăvară?

– Tânările! rânnii Porta. Peste trei săptămâni e abia Crăciunul. Cât despre daruri, singurul pe care l-am putea căpăta ar fi de la Ivan, sub forma unui glonț în scăfărlie!

De sub vesta sa albă de camuflaj, Bătrânul extrase o hartă pe care degetele sale aproape rigide o întinseră direct pe zăpadă. Arătătorul murdar se opri în dreptul unui punct de pe caroiajul hârtiei.

– Uite, va trebui să ajungem cu plutonul ici-șa.

Ivit de după șenila blindatului, Micuțul se căzni să descifreze numele localității.

– Locul în care ne aflăm acum se numește Kotelnikovo, explică Bătrânul, privindu-ne pe rând. E la 30 de kilometri de pozițiile germane cele mai îndepărtate de Stalingrad. Urmează să pornim în direcția unei așezări pe nume Obîlnoe și să vedem cum ce concentrări de trupe sovietice au loc acolo; practic, e vorba de o misiune de recunoaștere pe direcția Sarpa și țărmul mării. Dacă întoarcerea ne e tăiată, avem ordin să căutăm o legătură cu Armata a 4-a Română, care se află la sud-vest de Volga. Firește, dacă mai există în acel moment!

Porta izbucni în râs și trase un pârt zgomotos.

– Ia spune, Bătrâne, care dintre voi doi s-a țicnit: tu ori animalul ăla de căpitan? Ivan nu-i nici prost, nici

chior! O să ne vadă mașinile de la șapte poște! Ținte mai
pricopsite nici că se poate!

Bătrânul își frecă bărbia și-și miji ochii.

- Află, băiete, că toată chestia-i cu dichis. În primul rând, trebuie să transmitem zilnic un mesaj radio Corpului de armată și, în al doilea rând - Bătrânul se opri, scoase pipa din gură și se scărpină cu muștiucul după ureche -, în al doilea rând, ziceam, ne întolim în uniforme rusești și ne îmbarcăm în T-34-urile pe care i le-am julit lui Ivan!

- Astă-i sinucidere curată! sări Legionarul. Păi dacă Ivan ne prinde în trențele lui și cu fundul instalat în toacele personale cu stea roșie pe turelă, ștreangul ne paște!

- Ba eu prefer lațul unei morți lente în minele de plumb de la Kolîma!

- Aiureal! șuieră printre dinții Legionarul. Dacă te-ar lăsa să alegi, află că ai întinde-o în pas alergător până dincolo de Cercul polar! Toate povestile astea cu alesul sunt niște tâmpenii! Te lupți pentru viață, oricât ar fi ea de amărâtă și de păduchioasă! E vrerea lui Allah!

- Și vrerea lui Allah e să ne costumăm în zdrențele lui Ivan și să ne îndesăm în coșciugele sale de oțel? rânji Porta.

- Allah le-a prevăzut pe toate, ripostă Legionarul.

- Ba să-mi fie cu iertare, strigă Micuțul de sub tanc. Zici că Allah e bun și când colo nu face decât să ne bagă tot mai mult în rahat!

Legionarul se mulțumi să dea din umeri. Pentru el nu mai încăpea nicio discuție când era vorba de Allah. Bătrânul se ridică de jos și-și culese pistolul-mitralieră din zăpadă.

- Hai, mișcați-vă! Căpitanul Lander moare de dorul vostru!

Ne scularăm în silă și, aruncând armele pe umăr, porfirăm în gloată spre tancul comandantului de companie.

Căpitanul Lander sosise de puțin timp la batalionul nostru de marș și-l știam drept un nazist fanatic, originar din Schlesswig. Nimerise pe front în urma unor istorii cam ciudate cu niște copii. Umblau tot soiul de zvonuri și Porta, ca întotdeauna, descoperise despre ce-i vorba datorită prietenului său de la statul-major, fruntașul Feders. Maltratarea copiilor. Băi forțate în apă înghețată practicate într-o casă de „reeducare“ și alte asemenea „disfracții“. Într-o bună zi, la fel ca și-n alte dăți, aveam să aflăm tot adevărul. Ne picau tot soiul de indivizi, care ne băteau pe umăr spunându-ne „camarade“, care împărțeau țigări cu nemiluita, care primeau din Danemarca pachete cu ditamai slănini afumate în ele, care povesteau până le seca saliva despre modul frătesc în care s-au purtat cu populația țărilor ocupate... Până la urmă însă, pe diverse canale întortocheate, porcăriile săvârșite de ei sfârșeau prin a ajunge la bănuitoarele noastre urechi. Și atunci, Porta și Legionarul hotărău care le va fi soarta.

Pe unii îi împușcam pe la spate în cursul vreunui atac; pe alții îi pasam lui Ivan și nu mai știam de ei. Oricum, bine nu le era! Pe alții, în sfârșit, îi lăsam pur și simplu să crape de frig.

Căpitanul Lander ne aștepta lângă tancul său, cu picioarele crăcănate și mâinile înmănușate proțăpite în șolduri. Era un tip scund și dolofan, de circa 50 de ani, fost negustor de „delikatessen“. Porta îl poreclise „taie-slănină“. Ceea ce nu știam încă era faptul că, la el acasă, fusese un soi de epitrop al parohiei, și, totodată, președintele consiliului local de tutelă. Adora citatele biblice și, când expedia pe careva în fața tribunalului militar de campanie, rostea cu onctuoasă părere de rău: „Sunt îndurerat că trebuie s-o fac, dar e voința Celui de Sus. Neștiute sunt căile Sale atunci când vrea să aducă îndărăt la turmă oiaea cea rătăcită.“

Se ruga mai tot timpul, zicea „Binecuvântează, Doamne“ înaintea fiecărei mese, invoca Duhul Sfânt înainte de a semna ordinul de execuție a unor civili ruși pe care numai el singur îi considera partizani și doar că nu se lingea pe buze în fața trupurilor ciuruite de gloanțe. „Cel ce scoate sabia, de sabie va pieri“, zicea el ridicând spre cer niște ochi de oblete fieri. Îl confunda pe Dumnezeu cu Adolf Hitler, dar de Iisus nu pomenea niciodată. Deh, un evreu!

Într-una din zile, când a executat cu propria-i mâna o Tânără rusoaică, i-a șoptit cu duioșie obligând-o să se așeze în genunchi: „În împărăția cerurilor te așteaptă o lume mai bună“, a mângâiat-o bland pe păr și a apucat să descarce de două ori pistolul în ceafa nefericitei înainte ca aceasta să se prăbușească.

Căpitanul se ținea întotdeauna cât mai departe de linia-ntâi. Crucea de fier era rezultatul unor matrapazlă-curi ordinare, dar când cei de la regiment au vrut să afle mai multe despre motivele decorării, locotenentul-colonel Hinka, comandantul nostru, a primit ordin de la persoane sus-puse să înceze imediat investigațiile.

Bătrânul își făcu raportul și căpitanul Lander luă cuvântul:

– Războiul cere jertfe, e însăși voința Domnului. Un război fără morți nu-i război! Misiunea pe care v-am încredințat-o presupune, fără îndoială, moartea multora dintre voi, dar va fi o moarte pe câmpul de luptă, o moarte glorioasă!

– Rahat! făcu Micuțul destul de tare.

Lander amuți pentru o clipă. Privirea îi era dezaprobatore, dar nu mâniașă. La Școala militară din Dresden învățase că un ofițer nu trebuie să-și piardă niciodată cumpătul. Elevul Lander umpluse o sută douăzeci și sase de caiete cu extrase din regulament și preceptele ofițerilor-instructori. Unul dintre ele, de pildă, conținea totul

despre comportamentul unui ofițer atunci când se deplasează cu bicicleta. Așa stând lucrurile, nu învrednici plutonul decât cu o privire disprețuitoare.

– Moartea poate fi frumoasă, continuă el cu intonații de predictor. Ea poate fi chiar dulce, mai strigă el, adresându-se pustiului înghețat din jur, gustând parcă adjecțivul „dulce“. Datoria ostașului german este să lupte și să moară pentru mareața sa Patrie, nu-i sfârșit mai frumos decât acela de a muri ca un erou!

– N-ai decât să sfăršești tu, băi cap de caracudă! fu comentariul Micuțului.

Căpitanul făcu un imens efort ca să stăpânească urletul de furie înțepenit în gâtlej. Deschise și închise de câteva ori gura în timp ce fața, altminteri vânătă de ger, pălea și se înrosea succesiv.

– Caporal, te poftesc să-ți ții gura atâta timp cât nu mă adresez direct!

– Să trăiți, dom' căpitan, răcni Micuțul, îmi țin cu placere gura până când dom' căpitan binevoiește să mi se adreseze!

Porta se hlizi, Legionarul aşijderi, Steiner scuipă ne-pășător în direcția unui cadavru acoperit pe trei sferturi cu zăpadă, Bătrânul juca pe loc, plesnindu-se peste coapse.

Comandantul companiei își mușcă buza, săltă centironul care se cam lăsase sub greutatea pistolului purtat la șold și continuă cu glas ceva mai aspru:

– E însăși voința lui Dumnezeu ca voi să fiți cei desemnați pentru o misiune în spatele liniilor roșii, o magnifică misiune de care puteți fi mândri!

– Băi, Legiune, Dumnezeu e cumva general? se auzi vocea Micuțului.

De data asta, Lander uită și de caiete și de tot. Din trei pași ajunse în fața matahalei și se porni să urle, împroscând cu stropi de salivă:

– Ticălosule! Jigodie! Porcule! Trei zile de carceră pentru obrăznicie la adresa comandantului. Un cuvânt în plus și te curăț ca pe o jivină ce ești! Repetă ce-am spus!

– Da, să trăiți, numai să nu trageți dom' căpitan, răspunse Micuțul ca la cazarmă, că dacă dom' căpitan nu mă nimerește s-ar putea să fiu înaintat Tribunalului militar ca să fiu reîmpușcat!

Căpitanul deveni apoplectic, mâna i se întinse spre tocul pistolului și o clipă ne-am temut că va trage. Singurul care-și păstrase firea era huiduma noastră tâmpită care stătea în poziție de drepti și se holba la cer.

– Culcat! răcni căpitanul.

– Cine? Eu?

– Culcat! repetă Lander spumegând de furie.

Micuțul se prăvăli în zăpadă exact ca un sac cu cartofi care cade din pod. Grăsanul ofițer se uită la el, scuipă scârbit și continuă adresându-se plutonului: